

УДК 343.985

Анатолій Олександрович Вітвіцький,
курсант 3 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук, доцент Пазинич Т. А.

ПРО АКТУАЛЬНІСТЬ РОЗРОБКИ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ ЗЛОЧИНІВ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ТОРГІВЛЕЮ ЛЮДЬМИ

Торгівля людьми представляє собою кримінальний бізнес, який за рівнем злочинного доходу займає третє місце після наркобізнесу та торгівлі зброєю. Аналіз досвіду правоохоронних органів у виявленні і розслідуванні торгівлі людьми свідчить про наявність неабияких труднощів у цьому напрямку. Основна проблема пов'язана із тим, що ця злочинна діяльність часто маскується оболонкою цивільно-правових відносин. Наприклад, усиновленням, працевлаштуванням, наданням медичних послуг людині чи іншими відносинами. Зараз існує дуже багато сфер легальної діяльності, під прикриттям якої здійснюється фактично «торгівля живим товаром».

Аналіз спеціальної літератури з питань розслідування торгівлі людьми свідчить про те, що основна увага науковців зосереджена тільки на одному різновиді цього злочину, а саме на вербуванні, продажі та втягуванні молодих жінок в систему сексуального рабства. Інші ж прояви цього злочину у кращому випадку тільки згадуються. Механізм їх вчинення, особливості розслідування залишаються малодослідженими.

На наше переконання, для розробки ефективного механізму боротьби із таким вкрай небезпечним явищем, як торгівля людьми, необхідно встановити і детально дослідити всі прояви даного кримінального бізнесу. Адже саме криміналістична класифікація повинна виступати основою для вироблення практичних рекомендацій з розслідування цих різноманітних злочинів.

Приймаючи до уваги, що торгівля людьми у будь-яких проявах вчинюється з метою подальшої експлуатації жертви, а характер експлуатації залежить повністю від характеристики жертви, саме ці критерії ми пропонуємо брати за основу класифікації.

Так, в залежності від характеристики жертви і виду експлуатації нами запропонована наступна криміналістична класифікація торгівлі та інших незаконних угод щодо людини.

1. Вербування, перевезення, продаж молодих жінок з метою передачі їх в сексуальне рабство.

2. Вербування і продаж жінок з метою примусу їх до вагітності, виношування дитини і передачі її після пологів (експлуатація як сурогатних матерів).

3. Передача співробітниками інтернатів і дитячих будинків дітей через механізм усиновлення (удочеріння) особам з патологічними сексуальними потребами.

4. Передача медичним персоналом психічно хворих людей або тих, що знаходяться в тяжкому (без свідомості) стані внаслідок коми, паралічу ЦНС, а також залежних від апаратів стимуляторів серця чи вентиляції легень для подальшої трансплантації їх органів, або для проведення дослідів над ними.

5. Вербування, перевезення, передача і продаж людей з метою трудової експлуатації (виконання будівельних, сільськогосподарських чи інших робіт).

6. Перевезення і передача батьками (опікунами, попечителями) за винагороду дітей в фотостудії для виготовлення порнографічних матеріалів.

7. Перевезення і передача батьками (опікунами, попечителями) дітей з метою використання їх у жебрацтві, або для використання їх в якості донорів для трансплантації органів.

8. Передача і продаж новонароджених медичним персоналом пологових будинків особам, які не можуть мати дітей внаслідок безпліддя, або для подальшого використання дитини в якості донорів для трансплантації їх органів чи матеріалу для виділення стовбурових клітин.

Розроблена і запропонована нами криміналістична класифікація торгівлі людьми звичайно не містить переліку всього різноманіття проявів цього злочину, але вона може слугувати принциповою схемою для розробки методики розслідування цього надзвичайно різноманітного виду злочинів.

Одержано 20.04.2017

УДК 343.982.3

Олександр Олександрович Орлов,

курсант 3 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук, доцент Пазинич Т. А.

ПРО СПОСОБИ ЗНИЖЕННЯ РИЗИКІВ ЗАСТОСУВАННЯ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ ПОЛІЦЕЙСЬКИМИ

Законом України «Про поліцію» від 2 липня 2015 року (далі – Закон) встановлені повноваження поліцейського застосовувати вогнепальну зброю в якості виключного, найбільш суворого заходу примусу. Пункт 4 статті 46 Закону містить чіткий перелік випадків, в яких поліцейський уповноважений застосовувати зброю на ураження. Пункт 6 цієї ж статті вказує на випадки, коли зброя може застосована без попередження. Всі названі Законом випадки пов'язані із необхідністю поліцейського захистити своє життя і здоров'я, обов'язком захистити свого напарника, членів своєї сім'ї, пересічних громадян, а також виконанням покладених на нього завдань, зокрема звільнення заручників, затримання правопорушника та інших. І начебто все вірно, і Законом встановлено гарантії безпеки поліцейського. Але не все так просто!

Так, пунктом 9 статті 46 заборонено застосовувати вогнепальну зброю в місцях, де може бути завдано шкоди іншим особам, а також вогнебезпечних та вибухонебезпечних місцях.